

Retningslinjer

Retningslinjer 2/2020 om artikel 46, stk. 2, litra a), og artikel 46, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 2016/679 om overførsel af personoplysninger mellem myndigheder i EØS og offentlige myndigheder og organer uden for EØS

Udgave 2.0

Vedtaget den 15. december 2020

Versionshistorik

Udgave 2.0	15. december 2020	Vedtagelse af retningslinjerne efter offentlig høring
Udgave 1.0	18. februar 2020	Vedtagelse af retningslinjer med henblik på offentlig høring

Indholdsfortegnelse

1	Generelt.....	5
1.1	Formål.....	5
1.2	Generelle regler for internationale overførsler.....	6
1.3	Definition af en offentlig myndighed eller et offentligt organ.....	6
2	Generelle anbefalinger vedrørende de fornødne garantier, der er omhandlet i artikel 46, stk. 2, litra a), og artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR.....	7
2.1	Formål og anvendelsesområde.....	8
2.2	Definitioner.....	8
2.3	Databeskyttelsesprincipper.....	8
2.3.1	Princippet om formålsbegrænsning.....	8
2.3.2	Principper for oplysningers rigtighed og dataminimering.....	8
2.3.3	Princippet om opbevaringsbegrænsning.....	9
2.3.4	Datasikkerhed og -fortrolighed.....	9
2.4	De registreredes rettigheder.....	9
2.4.1	Ret til gennemsigtighed.....	10
2.4.2	Ret til indsigt, berigtigelse, sletning, begrænsning af behandling og indsigelse.....	10
2.4.3	Automatiske individuelle afgørelser.....	11
2.4.4	Ret til at klage.....	12
2.4.5	Begrænsninger af registreredes rettigheder.....	12
2.5	Begrænsninger af videreoverførsel og deling af oplysninger (herunder videregivelse og myndighedsadgang).....	12
2.6	Følsomme oplysninger.....	13
2.7	Klagemekanismer.....	14
2.8	Tilsynsmekanismer.....	16
2.9	Ophørsklausul.....	17
3	Specifikke oplysninger om artikel 46 i GDPR.....	18
3.1	Specifikke oplysninger om retligt bindende instrumenter, der kan håndhæves – artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR.....	18
3.2	Specifikke oplysninger om administrative ordninger – artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR.....	18
4	Proceduremæssige spørgsmål.....	20

Det Europæiske Databeskyttelsesråd ("Databeskyttelsesrådet") har —

under henvisning til artikel 70, stk. 1, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ("databeskyttelsesforordningen" eller "GDPR"),

under henvisning til EØS-aftalen, særlig bilag XI og protokol 37 som ændret ved afgørelse nr. 154/2018 truffet af Det Blandede EØS-Udvalg den 6. juli 2018¹, og

under henvisning til sin forretningsordens artikel 12 og 22 —

VEDTAGET FØLGENDE RETNINGSLINJER:

¹ Henvisninger til "medlemsstater" i disse retningslinjer skal forstås som henvisninger til "EØS-medlemsstater".

1 GENERELT

1.1 Formål

1. Dette dokument har til formål at vejlede om anvendelsen af artikel 46, stk. 2, litra a), og artikel 46, stk. 3, litra b), i databeskyttelsesforordningen om overførsel af personoplysninger fra offentlige myndigheder eller organer i EØS (i det følgende benævnt "offentlige organer") til offentlige organer i tredjelande eller til internationale organisationer, i det omfang disse ikke er omfattet af en konstatering af et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau vedtaget af Kommissionen². Offentlige organer kan vælge at anvende disse mekanismer, som i databeskyttelsesforordningen betragtes som mere passende i betragtning af deres situation, men de kan også frit forlade sig på andre relevante værktøjer, der giver passende garantier i overensstemmelse med artikel 46 i GDPR.
2. Formålet med disse retningslinjer er at give en indikation af Det Europæiske Databeskyttelsesråds forventninger til de garantier, der skal indføres ved et retligt bindende instrument, som kan håndhæves, mellem offentlige organer i henhold til artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR eller, med forbehold af tilladelse fra den kompetente tilsynsmyndighed, ved bestemmelser, der skal indsættes i administrative ordninger mellem offentlige organer i henhold til artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR.³ Databeskyttelsesrådet anbefaler på det kraftigste parterne at anvende retningslinjerne som reference på et tidligt tidspunkt, når de overvejer at indgå eller ændre sådanne instrumenter eller ordninger.⁴
3. Retningslinjerne skal læses i sammenhæng med andet tidligere arbejde udført af Databeskyttelsesrådet (herunder dokumenter godkendt af dets forgænger, Artikel 29-Gruppen ("WP 29"))⁵ om de centrale spørgsmål vedrørende territorielt anvendelsesområde og overførsel af personoplysninger til tredjelande⁶. Retningslinjerne vil blive gennemgået og om nødvendigt ajourført på grundlag af de praktiske erfaringer med anvendelsen af databeskyttelsesforordningen.
4. Retningslinjerne omfatter internationale dataoverførsler mellem offentlige organer med henblik på forskellige administrative samarbejdsformål, der falder ind under anvendelsesområdet for GDPR. Som følge heraf og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i GDPR omfatter de ikke overførsler på området offentlig sikkerhed, forsvar eller statens sikkerhed. De omfatter heller ikke de kompetente myndigheders behandling og overførsel af oplysninger med henblik på retshåndhævelse på det strafferetlige område, da dette reguleres af et særskilt specifikt instrument, nemlig retshåndhævelsesdirektivet⁷. Endelig fokuserer retningslinjerne kun på overførsler mellem offentlige

² F.eks. japanske offentlige organer, som ikke er omfattet af afgørelsen om tilstrækkelighed vedrørende Japan, da den kun omfatter organisationer i den private sektor.

³ I disse retningslinjer anvendes udtrykket "internationale aftaler" om retligt bindende instrumenter, der kan håndhæves, i henhold til artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR, og om administrative ordninger i henhold til artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR.

⁴ I henhold til artikel 96 i GDPR forbliver aftaler, der er indgået før den 24. maj 2016, i kraft, indtil de ændres, erstattes eller ophæves.

⁵ Den arbejdsgruppe, som databeskyttelsesmyndighederne på EU-plan nedsatte i henhold til artikel 29 i databeskyttelsesdirektivet (direktiv 95/46/EF).

⁶ Se Artikel 29-Gruppens "Adequacy Referential"-dokument (WP254 rev.01, godkendt af Databeskyttelsesrådet den 25. maj 2018), Databeskyttelsesrådets retningslinjer 2/2018 vedrørende undtagelser i artikel 49 i forordning 2016/679 og Databeskyttelsesrådets retningslinjer 3/2018 om det territoriale anvendelsesområde for GDPR (artikel 3).

⁷ Direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

organer, og de omfatter således ikke overførsler af personoplysninger fra et offentligt organ til en privat enhed eller fra en privat enhed til et offentligt organ.

1.2 Generelle regler for internationale overførsler

5. I henhold til artikel 44 i GDPR skal en dataeksportør, der overfører personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer, ud over at overholde kapitel V i GDPR også opfylde betingelserne i de øvrige bestemmelser i GDPR. Navnlig skal hver behandlingsaktivitet overholde databeskyttelsesprincipperne i artikel 5 i GDPR, være lovlige i overensstemmelse med artikel 6 i GDPR og overholde artikel 9 i GDPR i tilfælde af særlige kategorier af oplysninger. Der skal derfor anvendes en test i to trin: For det første skal der være et retsgrundlag for databehandlingen som sådan, der gælder sammen med alle relevante bestemmelser i GDPR. For det andet skal bestemmelserne i kapitel V i GDPR overholdes.
6. I artikel 46 i GDPR anføres det, at "hvis der ikke er vedtaget en afgørelse i henhold til artikel 45, stk. 3, må en dataansvarlig eller databehandler kun overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, hvis vedkommende har givet de fornødne garantier, og på betingelse af at rettigheder, som kan håndhæves, og effektive retsmidler for registrerede er tilgængelige". Sådanne fornødne garantier kan være fastsat i et retligt bindende instrument, som kan håndhæves, mellem offentlige organer (artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR) eller, hvis den kompetente tilsynsmyndighed giver tilladelse til det, i bestemmelser, der medtages i administrative ordninger mellem offentlige organer, og som omfatter effektive rettigheder, som kan håndhæves, for registrerede (artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR). Som præciseret af Den Europæiske Unions Domstol (EU-Domstolen) skal sådanne fornødne garantier kunne sikre, at registrerede, hvis personoplysninger overføres, sikres et beskyttelsesniveau, som i det væsentlige svarer til det, der er garanteret inden for EØS.⁸
7. Ud over denne løsning og i mangel heraf omfatter artikel 49 i GDPR også et begrænset antal specifikke situationer, hvor internationale dataoverførsler kan finde sted, hvis Kommissionen ikke har truffet en afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet⁹. Navnlig omfatter én bestemt undtagelse overførsler, der er nødvendige af hensyn til vigtige samfundsinteresser, som er anerkendt i EU-retten eller i den medlemsstats lovgivning, som den dataansvarlige er underlagt, herunder i en ånd af gensidighed i et internationalt samarbejde¹⁰. Som forklaret i tidligere retningslinjer fra Databeskyttelsesrådet skal undtagelserne i artikel 49 i GDPR imidlertid fortolkes restriktivt og hovedsagelig vedrøre lejlighedsvis og ikke gentagne behandlingsaktiviteter¹¹.

1.3 Definition af en offentlig myndighed eller et offentligt organ

8. Databeskyttelsesforordningen definerer ikke, hvad der udgør en "offentlig myndighed eller organ". Databeskyttelsesrådet mener, at dette begreb er bredt nok til at dække både offentlige organer i tredjelande og internationale organisationer.¹² For så vidt angår offentlige organer i tredjelande skal begrebet fastlægges i henhold til national ret. Offentlige organer omfatter derfor offentlige myndigheder på forskellige niveauer (f.eks. nationale, regionale og lokale myndigheder), men der kan

⁸ Den Europæiske Unions Domstol, sag C-311/18, Data Protection Commissioner mod Facebook Ireland og Maximilian Schrems ("Schrems II"), præmis 96.

⁹ Yderligere oplysninger om artikel 49 og dens samspil med artikel 46 generelt findes i Databeskyttelsesrådets retningslinjer 2/2018 vedrørende undtagelser i artikel 49 i forordning 2016/679.

¹⁰ Se Databeskyttelsesrådets retningslinjer 2/2018 vedrørende undtagelser i artikel 49 i forordning 2016/679, s. 10.

¹¹ Se Databeskyttelsesrådets retningslinjer vedrørende undtagelser i artikel 49 i forordning 2016/679, side 5.

¹² Se også betragtning 108 i GDPR.

også være tale om andre offentligretlige organer (f.eks. forvaltningsorganer, universiteter, hospitaler osv.).¹³ I overensstemmelse med artikel 4, stk. 26, i GDPR menes der med "international organisation" en folkeretlig organisation og organer, der er underordnet den, samt ethvert andet organ, der er oprettet ved eller med hjemmel i en aftale mellem to lande.

9. Databeskyttelsesrådet minder om, at anvendelsen af GDPR ikke berører bestemmelserne i folkeretten om bl.a. internationale organisationers privilegier og immuniteter. Samtidig er det vigtigt at huske på, at enhver offentlig myndighed i EØS, der overfører data til internationale organisationer, skal overholde databeskyttelsesforordningens regler om overførsler til tredjelande eller internationale organisationer.¹⁴

2 GENERELLE ANBEFALINGER VEDRØRENDE DE FORNØDNE GARANTIER, DER ER OMHANDLET I ARTIKEL 46, STK. 2, LITRA A), OG ARTIKEL 46, STK. 3, LITRA B), I GDPR

10. I modsætning til artikel 26, stk. 2, i direktiv 95/46/EF indeholder artikel 46 i GDPR bestemmelser om yderligere fornødne garantier, der kan anvendes ved overførsler mellem offentlige organer, nemlig
 - (i) et retligt bindende instrument, som kan håndhæves, jf. artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR og
 - (ii) bestemmelser, der medtages i administrative ordninger, jf. artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR.

Disse instrumenter og ordninger kan være af bilateral eller multilateral karakter.

11. Det følgende afsnit indeholder en række generelle anbefalinger, der skal bidrage til at sikre, at retligt bindende instrumenter og administrative ordninger (i det følgende benævnt "internationale aftaler") mellem offentlige organer er i overensstemmelse med GDPR.
12. I artikel 46 og betragtning 108 i GDPR angives det ikke præcist, hvilke garantier der skal indgå i sådanne internationale aftaler, men Databeskyttelsesrådet har under hensyntagen til artikel 44 i GDPR¹⁵ og EU-Domstolens seneste retspraksis¹⁶ hermed udarbejdet en liste over minimumsgarantier, der skal indgå i internationale aftaler mellem offentlige organer, som er omfattet af artikel 46, stk. 2, litra a), eller artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR. Disse garantier har til formål at sikre, at beskyttelsesniveauet for fysiske personer i henhold til GDPR ikke undermineres, når deres personoplysninger overføres uden for EØS, og at de registrerede sikres et beskyttelsesniveau, der i det væsentlige svarer til det niveau, som GDPR garanterer i EU.¹⁷
13. I henhold til EU-Domstolens seneste retspraksis¹⁸ har det overførende offentlige organ i en medlemsstat ansvaret for, om nødvendigt med hjælp fra det modtagende offentlige organ, at vurdere,

¹³ Se for eksempel definitionen af "offentlig myndighed" og "offentligretligt organ" i artikel 2, stk. 1, og stk. 2, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/98/EF af 17. november 2003 om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 90).

¹⁴ Se Databeskyttelsesrådets retningslinjer 3/2018 om det territoriale anvendelsesområde for GDPR, s. 23.

¹⁵ Af artikel 44 i GDPR fremgår det, at "alle bestemmelserne i dette kapitel anvendes for at sikre, at det beskyttelsesniveau, som fysiske personer garanteres i medfør af denne forordning, ikke undermineres".

¹⁶ EU-Domstolen, den 16. juli 2020, dom i sag C-311/18, Data Protection Commissioner mod Facebook Ireland Ltd og Maximilian Schrems ("Schrems II").

¹⁷ EU-Domstolen, den 16. juli 2020, dom i sag C-311/18, Data Protection Commissioner mod Facebook Ireland Ltd og Maximilian Schrems ("Schrems II"), præmis 105.

¹⁸ Idem.

om det beskyttelsesniveau, der kræves i henhold til EU-retten, overholdes i tredjelandet, med henblik på at afgøre, om garantiene i den internationale aftale kan opfyldes i praksis, idet der tages hensyn til, at tredjelandets lovgivning kan hæmme opfyldelsen af disse garantier.

14. I den forbindelse skal det også bemærkes, at internationale aftaler kan bygge på allerede eksisterende elementer i et tredjelandets nationale lovgivning eller en international organisations interne regler/regelsæt for at sikre de garantier, der er anført i disse retningslinjer.

2.1 Formål og anvendelsesområde

15. I internationale aftaler bør disses anvendelsesområde og formål fastlægges udtrykkeligt og specifikt. Desuden bør det klart fremgå, hvilke kategorier af personoplysninger der berøres, og hvordan de personoplysninger, som overføres i henhold til aftalen, behandles.

2.2 Definitioner

16. Internationale aftaler bør indeholde definitioner af de grundlæggende begreber og rettigheder vedrørende personoplysninger, der er relevante for aftalerne, i overensstemmelse med GDPR. For eksempel bør følgende vigtige begreber defineres i sådanne aftaler, hvis de omtales: "personoplysninger", "behandling af personoplysninger", "dataansvarlig", "databehandler", "modtager" og "følsomme oplysninger".

2.3 Databeskyttelsesprincipper

17. I internationale aftaler skal der udtrykkeligt anføres krav om, at begge parter skal sikre centrale databeskyttelsesprincipper.

2.3.1 Princippet om formålsbegrænsning

18. Internationale aftaler skal præcisere, til hvilke formål personoplysninger skal overføres og behandles, herunder forenelige formål, der omfatter viderebehandling, samt sikre, at oplysningerne ikke viderebehandles til uforenelige formål. Forenelige formål kan bl.a. være opbevaring til arkiveringsformål i samfundets interesse samt behandling til videnskabelige eller historiske forskningsformål eller statistiske formål. Af hensyn til klarheden anbefales det, at de specifikke formål med behandlingen og overførslen af oplysningerne anføres i selve den internationale aftale.
19. For at undgå enhver risiko for en "funktionsskred" bør det også fremgå af sådanne aftaler, at overførte oplysninger ikke må anvendes til andre formål end dem, der udtrykkeligt er nævnt i aftalen, medmindre andet er fastsat i afsnittet nedenfor.
20. Hvis begge parter i aftalen ønsker at tillade den modtagende offentlige myndighed at gøre anden forenelig brug af de videregivne personoplysninger, er den modtagende offentlige myndigheds videre anvendelse kun tilladt, hvis den er forenelig med det oprindelige formål, og den tidligere er anmeldt til det videregivende offentlige organ, som kan modsætte sig dette af særlige grunde.

2.3.2 Principper for oplysningers rigtighed og dataminimering

21. Det skal fremgå af internationale aftaler, at de oplysninger, der overføres og viderebehandles, skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de overføres og viderebehandles.

22. I praksis er dette princip om dataminimering vigtigt for at undgå overførsel af personoplysninger, der er utilstrækkelige eller uforholdsmæssige.
23. Desuden bør oplysningerne være korrekte og ajourførte i betragtning af de formål, hvormed de behandles. En international aftale skal derfor indeholde bestemmelser om, at den overførende part skal sikre, at de personoplysninger, der overføres i henhold til aftalen, er korrekte og om nødvendigt ajourførte. Desuden bør det i aftalen fastsættes, at en part, som bliver opmærksom på, at urigtige eller forældede oplysninger er blevet overført eller behandles, straks skal underrette den anden part om det. Endelig bør aftalen sikre, at når det bekræftes, at oplysninger, der er overført eller behandles, er urigtige, skal hver part, som behandler oplysningerne, træffe alle rimelige foranstaltninger til at berigtige eller slette oplysningerne.

2.3.3 Princippet om opbevaringsbegrænsning

24. Parterne skal sikre, at den internationale aftale indeholder en klausul om opbevaring af data. Denne klausul bør navnlig præcisere, at personoplysninger ikke må lagres på ubestemt tid, men skal opbevares på en sådan måde, at det kun er muligt at identificere de registrerede i det tidsrum, der er nødvendigt til det formål, hvortil oplysningerne blev overført og derefter behandlet. Dette kan omfatte lagring, så længe det er nødvendigt med henblik på arkivering i samfundets interesse, videnskabelige eller historiske forskningsformål eller statistiske formål, forudsat at der er truffet passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at beskytte de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, såsom yderligere tekniske foranstaltninger (f.eks. sikkerhedsforanstaltninger, pseudonymisering) og adgangsbegrænsninger. Hvis der ikke allerede er fastsat en maksimal opbevaringsperiode i national lovgivning eller i en international organisations interne regelsæt, bør en sådan periode fastsættes i aftalens tekst.

2.3.4 Datasikkerhed og -fortrolighed

25. Parterne bør forpligte sig til at garantere sikkerhed og fortrolighed for så vidt angår de personoplysninger, som de behandler og overfører.
Parterne bør navnlig forpligte sig til at træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at beskytte personoplysninger mod hændelig eller ulovlig adgang, tilintetgørelse, tab, ændring eller uautoriseret videregivelse. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte kryptering, herunder i transit, pseudonymisering, mærkning af oplysninger som personoplysninger, der overføres fra EØS, begrænsning af, hvem der har adgang til personoplysninger, sikker lagring af personoplysninger eller gennemførelse af politikker, der skal sikre, at personoplysninger opbevares sikkert og fortroligt.

I forbindelse med sikkerhedsniveauet bør eventuelle risici, det aktuelle tekniske niveau og de dermed forbundne omkostninger tages i betragtning.

26. I internationale aftaler kan det endvidere præciseres, at hvis en af parterne bliver opmærksom på et brud på persondatasikkerheden, skal den hurtigst muligt underrette den anden part/de andre parter og tage rimelige og hensigtsmæssige midler i brug for at afhjælpe dette brud og minimere de potentielle negative virkninger, herunder ved uden unødigt forsinkelse at underrette den registrerede om bruddet, hvis det sandsynligvis vil medføre en høj risiko for den fysiske persons rettigheder og frihedsrettigheder.

Det anbefales, at anmeldelsesfristen for et brud på persondatasikkerheden og procedurerne for underretning af den registrerede fastsættes i den internationale aftale.

2.4 De registreredes rettigheder

27. Internationale aftaler skal sikre de registrerede effektive rettigheder, som kan håndhæves, jf. artikel 46, stk. 1, og betragtning 108 i GDPR.
28. De registreredes rettigheder, herunder parternes specifikke forpligtelser til at sikre disse rettigheder, bør anføres i aftalen. For at være gyldige skal internationale aftaler indeholde bestemmelser om mekanismer, der sikrer de registrerede disse rettigheder i praksis. Desuden skal ethvert brud på registreredes rettigheder være omfattet af et passende retsmiddel.

2.4.1 Ret til gennemsigtighed

29. Parterne i en international aftale skal sikre, at den indeholder klare formuleringer, der beskriver parternes forpligtelser med hensyn til gennemsigtighed.
30. Disse forpligtelser bør omfatte en generel informationsmeddelelse, der som minimum indeholder oplysninger om, hvordan og hvorfor de offentlige organer må behandle og overføre personoplysninger, det relevante værktøj, der anvendes til overførslen, de enheder, hvortil sådanne oplysninger kan overføres, de registreredes rettigheder og gældende begrænsninger, tilgængelige klagemekanismer og kontaktoplysninger til brug ved indbringelse af en tvist eller fremsættelse af et krav.
31. Det er imidlertid vigtigt at minde om, at en generel informationsmeddelelse på det pågældende offentlige organs websted ikke er tilstrækkelig for det overførende offentlige organ. Det overførende offentlige organ bør give individuelle oplysninger til registrerede i overensstemmelse med kravene i artikel 13 og 14 i GDPR¹⁹.
En international aftale kan også indeholde visse undtagelser med hensyn til sådanne individuelle oplysninger. Disse undtagelser er begrænsede og bør være i overensstemmelse med dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 5, i GDPR, f.eks. hvis den registrerede allerede har oplysningerne, eller hvis det viser sig umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at give sådanne oplysninger.
32. Parterne skal forpligte sig til efter anmodning at gøre den internationale aftale tilgængelig for de registrerede og til at gøre aftalen eller de relevante bestemmelser om fornødne garantier offentligt tilgængelige på deres websted. I det omfang det er nødvendigt for at beskytte følsomme eller andre fortrolige oplysninger, kan ordlyden i aftalen redigeres, inden den deles eller gøres offentligt tilgængelig. Hvis det er nødvendigt for at gøre det muligt for den registrerede at forstå indholdet af aftalen, skal parterne tilvejebringe et fyldestgørende resumé af den.

2.4.2 Ret til indsigt, berigtigelse, sletning, begrænsning af behandling og indsigelse

33. Den internationale aftale bør sikre den registreredes ret til at indhente oplysninger om og få adgang til alle personoplysninger om sig selv, der behandles, ret til berigtigelse, sletning og begrænsning af behandlingen samt, hvor det er relevant, ret til at gøre indsigelse mod databehandlingen af årsager, der vedrører den pågældendes særlige situation.
34. Hvad angår retten til indsigt, bør det i aftalen præciseres, at fysiske personer over for det modtagende offentlige organ har ret til at få bekræftet, om personoplysninger om vedkommende behandles, og i givet fald har ret til indsigt i disse oplysninger. Desuden bør det præciseres, at de samme personer har ret til specifikke oplysninger om behandlingen, herunder dens formål, de berørte kategorier af

¹⁹ Se Databeskyttelsesrådets retningslinjer om gennemsigtighed i henhold til forordning 2016/679, WP 260 rev. 01, s. 13-22.

personoplysninger, modtagerne af oplysningerne, den planlagte opbevaringsperiode og de tilgængelige klagemuligheder.

35. Det bør endvidere fremgå af aftalen, hvornår disse rettigheder kan påberåbes, hvordan de registrerede kan udøve deres rettigheder over for begge parter, og hvordan parterne vil besvare sådanne anmodninger. Med hensyn til sletning kan det f.eks. fremgå af aftalen, at oplysningerne skal slettes, når de er blevet behandlet ulovligt, eller der ikke længere er behov for dem i forbindelse med behandling. Desuden bør det i aftalen fastsættes, at parterne skal besvare anmodninger fra registrerede på en rimelig og rettidig måde. Det kan også fremgå af aftalen, at parterne kan træffe passende foranstaltninger, såsom at opkræve rimelige gebyrer til dækning af administrationsomkostninger, når anmodninger fra en registreret er åbenbart grundløse eller overdrevne, navnlig fordi de gentages.
36. Aftalen bør også pålægge det overførende offentlige organ en forpligtelse til, når den registreredes personoplysninger er blevet overført, uden unødigt forsinkelse at underrette ham/hende om de foranstaltninger, der træffes på vedkommendes anmodning i henhold til de rettigheder, der er fastsat i aftalen, ved at fastsætte en passende tidsfrist (f.eks. en måned). Endelig bør den registrerede, hvis parterne ikke reagerer på dennes anmodning, inden for en passende fastsat frist (f.eks. senest en måned efter modtagelsen af anmodningen) underrettes om årsagerne til, at der ikke er truffet foranstaltninger, og om muligheden for at indgive en klage og indbringe sagen for en domstol.
37. Aftalen kan også indeholde undtagelser fra disse rettigheder. Der kan f.eks. fastsættes undtagelser fra retten til indsigt og sletning såsom dem, der er fastsat i artikel 15, stk. 4, og artikel 17, stk. 3, i GDPR. Ligeledes kan der fastsættes undtagelser fra individuelle rettigheder, når personoplysninger behandles til videnskabelige eller historiske forskningsformål, statistiske formål eller arkivformål, for så vidt som rettighederne sandsynligvis vil umuliggøre eller i alvorlig grad hindre opfyldelsen af disse specifikke formål, og forudsat at der er truffet passende foranstaltninger (f.eks. af teknisk eller organisatorisk art, herunder pseudonymisering). Endelig kan det i aftalen fastsættes, at parterne kan afslå at efterkomme en anmodning, der er åbenbart grundløs eller overdreven.

2.4.3 Automatiske individuelle afgørelser

38. Hvis det er relevant for den internationale aftale, bør den som et generelt princip indeholde en bestemmelse om, at det modtagende offentlige organ ikke vil træffe en beslutning udelukkende på grundlag af en automatisk individuel afgørelse, herunder profilering, der har retsvirkning for den pågældende registrerede eller påvirker vedkommende på tilsvarende vis. Hvis formålet med overførslen omfatter muligheden for, at det modtagende offentlige organ kan træffe afgørelser, der alene er baseret på automatisk behandling som omhandlet i artikel 22 i GDPR, bør dette kun ske på visse betingelser, som er fastsat i den enkelte internationale aftale, såsom behovet for at indhente den registreredes udtrykkelige samtykke. Hvis en afgørelse ikke opfylder disse betingelser, bør den registrerede have ret til ikke at være underlagt den. Hvis den pågældende aftale giver mulighed for automatiske individuelle afgørelser, bør den under alle omstændigheder indeholde de nødvendige garantier, herunder retten til at blive informeret om de specifikke årsager til afgørelser og den logik, der ligger bag, til at rette unøjagtige eller ufuldstændige oplysninger og til at anfægte afgørelser og opnå menneskelig indgriben.

2.4.4 Ret til at klage

39. Den registreredes sikrede rettigheder skal kunne håndhæves og være effektive. Den registrerede skal derfor have adgang til at klage. I afsnit 2.7 og 3 gives forskellige eksempler på måder, hvorpå klagemekanismer kan tilbydes.

2.4.5 Begrænsninger af registreredes rettigheder

40. En international aftale kan også indeholde bestemmelser om begrænsninger af registreredes rettigheder. Disse begrænsninger bør være i overensstemmelse med begrænsningerne i artikel 23 i GDPR. Hver enkelt begrænsning skal være en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund for at beskytte vigtige mål af almen interesse i overensstemmelse med dem, der er anført i artikel 23, stk. 1, i GDPR, herunder andres rettigheder og frihedsrettigheder, statens sikkerhed, forsvaret eller forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af strafbare handlinger. Den skal være fastsat ved lov eller, for så vidt angår internationale organisationer, de gældende interne regler/reguleringsmæssige rammer og må kun fortsætte, så længe årsagen til begrænsningen fortsat er til stede.

2.5 Begrænsninger af videreoverførsel og deling af oplysninger (herunder videregivelse og myndighedsadgang)

41. Enhver international aftale bør som hovedregel udtrykkeligt udelukke videreoverførsel fra det modtagende offentlige organ eller den modtagende internationale organisation til modtagere, der ikke er bundet af aftalen. Afhængigt af sagsområdet og de særlige omstændigheder kan parterne finde det nødvendigt at tillade videreoverførsel. I så fald bør det under forudsætning af, at princippet om formålsbegrænsning overholdes²⁰, i aftalen fastsættes, at sådanne videreoverførsler kun kan finde sted, hvis det overførende offentlige organ har givet sin forudgående og udtrykkelige tilladelse, og de modtagende tredjeparter forpligter sig til at overholde de samme databeskyttelsesprincipper og -garantier som dem, der er indeholdt i aftalen. Der bør blandt andet være en forpligtelse til at give registrerede de samme databeskyttelsesrettigheder og -garantier som fastsat i aftalen for at sikre, at beskyttelsesniveauet ikke forringes, hvis der videregives oplysninger.
42. Som hovedregel bør de garantier, der gælder for videreoverførsel, også gælde for deling af personoplysninger inden for samme land, hvilket vil sige, at den internationale aftale skal udelukke denne deling, og at undtagelser generelt kun bør tillades, hvis det overførende offentlige organ har givet sin forudgående og udtrykkelige tilladelse, og de modtagende tredjeparter forpligter sig til at overholde de samme databeskyttelsesprincipper og -garantier som dem, der er indeholdt i aftalen.
43. Det anbefales, at det modtagende offentlige organ eller den modtagende internationale organisation, inden der anmodes om udtrykkelig tilladelse fra det overførende offentlige organ, giver tilstrækkelige oplysninger om, hvilken type personoplysninger den agter at videregive/dele, hvorfor og til hvilke formål den anser det for nødvendigt at overføre/dele personoplysningerne, samt, i tilfælde af videregivelse, de lande eller internationale organisationer, som det/den har til hensigt at videregive personoplysninger til, med henblik på at kunne vurdere tredjelandets lovgivning eller, hvis der er tale om internationale organisationer, de gældende interne regler/bestemmelser.
44. I tilfælde, hvor det er nødvendigt at tillade deling af personoplysninger med en tredjepart i det samme land som det modtagende offentlige organs eller en anden international organisations, kan delingen

²⁰ Se punkt 2.3.1 ovenfor.

tillades under særlige omstændigheder, enten med forudgående og udtrykkelig tilladelse fra det overførende offentlige organ, eller så længe der er en bindende forpligtelse fra den modtagende tredjepart til at overholde principperne og garantierne i aftalen.

45. Desuden kan der i aftalen anføres særlige omstændigheder, hvor videregivelse kan finde sted uden forudgående tilladelse eller ovennævnte forpligtelser i overensstemmelse med undtagelserne i artikel 49 i GDPR, f.eks. når den pågældende videregivelse er nødvendig for at beskytte den registreredes eller andre personers vitale interesser eller kræves for, at retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares. Sådanne særlige omstændigheder kan også opstå, hvis videregivelsen er påkrævet i henhold til den modtagende parts lovgivning, i det omfang det er nødvendigt for direkte relaterede efterforskninger/retssager.
46. I de tilfælde, der er nævnt i ovenstående afsnit, bør det i aftalen klart angives, under hvilke specifikke og særlige omstændigheder en sådan datadeling er tilladt. Det modtagende offentlige organ eller den modtagende internationale organisation bør også være forpligtet til at underrette det overførende offentlige organ forud for delingen og medtage oplysninger om de delte data, den modtagende tredjepart og retsgrundlaget for delingen. Det overførende offentlige organ bør på sin side føre et register over sådanne underretninger fra det modtagende offentlige organ eller den modtagende internationale organisation og efter anmodning give sin tilsynsmyndighed disse oplysninger. Hvis en sådan underretning forud for delingen vil indvirke på de fortrolighedsforpligtelser, der er fastsat ved lov, f.eks. for at holde en efterforskning fortrolig, bør de specifikke oplysninger gives så hurtigt som muligt efter delingen. I så fald bør det overførende organ med jævne mellemrum have generelle oplysninger om, hvilken type anmodninger der er modtaget i løbet af en bestemt periode, herunder oplysninger om de kategorier af oplysninger, der anmodes om, det anmodende organ og retsgrundlaget for videregivelsen.
47. I alle ovennævnte scenarier bør den internationale aftale kun tillade videregivelse af personoplysninger til andre offentlige myndigheder i det modtagende offentlige organs tredjeland, som ikke går ud over, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt i et demokratisk samfund for at beskytte vigtige mål af offentlig interesse såsom dem, der er anført i artikel 23, stk. 1, i GDPR, og i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis. Når den overførende offentlige myndighed skal vurdere, om tredjelandes offentlige myndigheder skal have adgang til overvågningsformål bør den tage hensyn til de elementer, der er nævnt i de fire europæiske væsentlige garantier²¹. Der skal bl.a. garanteres adgang til effektive retsmidler for registrerede i det modtagende offentlige organs tredjeland, hvis de offentlige myndigheder har adgang til deres personoplysninger.²² Ved overførsel til internationale organisationer skal en sådan adgang være i overensstemmelse med folkeretten og navnlig gives med forbehold af den internationale organisations privilegier og immuniteter.
48. Afhængigt af den foreliggende sag kan det være nyttigt at kræve, at der vedlægges et bilag til den internationale aftale med en liste over de love, der regulerer videregivelse til andre offentlige organer, herunder med henblik på overvågning i bestemmelseslandet. Enhver ændring af dette bilag skal meddeles den overførende part inden for et bestemt tidsrum.

2.6 Følsomme oplysninger

49. Hvis en international aftale indeholder bestemmelser om overførsel af følsomme personoplysninger som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i GDPR, bør der medtages yderligere garantier, der tager højde for de

²¹ Se Databeskyttelsesrådets anbefalinger 02/2020 om de europæiske væsentlige garantier for overvågningsforanstaltninger.

²² Se Databeskyttelsesrådets anbefalinger 02/2020, garanti D, s. 13 ff.

specifikke risici, og som skal gennemføres af det modtagende offentlige organ eller den modtagende internationale organisation. Disse kan f.eks. omfatte begrænsning af adgang, begrænsning af de formål, hvortil oplysningerne kan behandles, eller begrænsning af videreoverførsel osv. Der kan også være tale om specifikke garantier, f.eks. yderligere sikkerhedsforanstaltninger, der kræver specialiseret uddannelse af det personale, der får adgang til oplysningerne.

2.7 Klagemekanismer

50. For at sikre de registrerede effektive rettigheder, der kan håndhæves, skal internationale aftaler indeholde bestemmelser om et system, der gør det muligt for registrerede fortsat at drage fordel af klagemekanismer, efter at deres oplysninger er blevet overført til et land uden for EØS eller en international organisation. Disse klagemekanismer skal give enkeltpersoner, der er berørt af manglende overholdelse af bestemmelserne i det valgte instrument, klageadgang og dermed mulighed for, at registrerede, hvis personoplysninger er blevet overført fra EØS, kan indgive klager over en sådan manglende overholdelse og få disse klager behandlet. De registrerede skal navnlig sikres en effektiv klageadgang til de offentlige organer, der er parter i den internationale aftale, og (enten direkte eller efter at have henvendt sig til den relevante part) til en uafhængig tilsynsmekanisme. Desuden bør der i princippet være adgang til retsmidler.
51. For det første bør det modtagende offentlige organ forpligte sig til at indføre en mekanisme til effektivt og rettidigt at behandle og afgøre klager fra registrerede vedrørende overholdelse af de aftalte databeskyttelsesgarantier. Desuden bør registrerede have mulighed for at opnå effektiv administrativ klageadgang ved et uafhængigt tilsynsorgan, herunder en uafhængig databeskyttelsesmyndighed, hvis en sådan findes²³.
52. For det andet bør aftalen give mulighed for et retsmiddel, der omfatter erstatning for både materielle og immaterielle skader som følge af ulovlig behandling af personoplysninger. Hvis der ikke er mulighed for at sikre effektive retsmidler, f.eks. på grund af begrænsninger i den nationale lovgivning eller det modtagende offentlige organs eller den modtagende internationale organisations særlige status, skal den internationale aftale indeholde alternative garantier. Disse alternative garantier skal sikre den registrerede i et omfang, der i det væsentlige svarer til de garantier, som kræves i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EU's charter)²⁴.
53. I sådanne tilfælde kan der i den internationale aftale tilføjes et element, der sætter den registrerede i stand til at håndhæve sine rettigheder uden for domstolene, f.eks. gennem domstolslignende, bindende mekanismer såsom voldgift eller alternative tvistbilæggelsesmekanismer såsom mægling, hvilket ville sikre en uafhængig prøvelse og forpligte det modtagende offentlige organ²⁵. Desuden kan det offentlige organ, der overfører personoplysningerne, forpligte sig til at yde erstatning for skader som følge af ulovlig behandling af personoplysninger, som bevidnes ved den uafhængige gennemgang.

Der kan undtagelsesvis indføres andre lige så uafhængige og effektive klagemekanismer i aftalen, f.eks. effektive klagemekanismer, der gennemføres af internationale organisationer.

²³ Se også afsnit 2.8 om tilsynsmekanismer.

²⁴ EU-Domstolen, den 16. juli 2020, dom i sag C-311/18, Data Protection Commissioner mod Facebook Ireland Ltd og Maximilian Schrems ("Schrems II"), præmis 96 og 186 ff.

²⁵ EU-Domstolen, 6. oktober 2015, dom i sag C-362/14, Maximilian Schrems mod Data Protection Commissioner ("Schrems"), præmis 41 og 95; EU-Domstolen, den 16. juli 2020, dom i sag C-311/18, Data Protection Commissioner mod Facebook Ireland Ltd og Maximilian Schrems ("Schrems II"), præmis 186, 187, 189 og 195 ff.

54. For så vidt angår alle ovennævnte klagemekanismer bør den internationale aftale indeholde bestemmelser, der forpligter parterne til at underrette hinanden om udfaldet af sagen, navnlig hvis en klage fra en person afvises eller ikke afgøres.
55. Klagemekanismen skal kombineres med muligheden for, at det overførende offentlige organ kan suspendere eller ophæve videregivelsen af personoplysninger i henhold til den internationale aftale, hvis det ikke lykkes parterne at bilægge en tvist i mindelighed, før det overførende offentlige organ finder, at spørgsmålet er blevet løst på tilfredsstillende vis af det modtagende offentlige organ. En eventuel suspension eller ophævelse skal ledsages af et tilsagn fra det modtagende offentlige organ om at tilbagelevere eller slette personoplysningerne. Det overførende offentlige organ skal underrette den kompetente nationale tilsynsmyndighed om suspensionen eller ophævelsen.

2.8 Tilsynsmekanismer

56. For at sikre, at alle forpligtelser i henhold til en international aftale opfyldes, skal aftalen indeholde bestemmelser om uafhængigt tilsyn med, at aftalen anvendes korrekt, og at de rettigheder, der følger af aftalen, sikres.
57. For det første bør aftalen indeholde bestemmelser om internt tilsyn, der sikrer, at aftalen overholdes. Hver part i aftalen bør regelmæssigt foretage intern kontrol af de indførte procedurer og af den effektive anvendelse af de garantier, der er fastsat i aftalen. De regelmæssige interne kontroller bør også verificere eventuelle ændringer i lovgivningen, der vil forhindre en eller begge parter i at overholde databeskyttelsesprincipperne og -garantierne i aftalen. Der kan desuden fastsættes en bestemmelse om, at en aftalepart også kan anmode en anden aftalepart om at foretage en sådan kontrol. I aftalen skal det kræves, at parterne reagerer på forespørgsler fra den anden part vedrørende den effektive gennemførelse af garantierne i aftalen. Hver part, der foretager en kontrol, bør meddele resultaterne af den til den eller de andre parter i aftalen. Ideelt set bør disse oplysninger også stilles til rådighed for den uafhængige tilsynsmekanisme, der styrer aftalen.
58. Desuden skal aftalen pålægge parterne en forpligtelse til straks at underrette den anden part, hvis de af en eller anden grund ikke er i stand til effektivt at gennemføre garantierne i aftalen. I dette tilfælde skal aftalen give det overførende offentlige organ mulighed for at suspendere overførslen af personoplysninger i henhold til aftalen til det modtagende offentlige organ eller bringe den til ophør, indtil det modtagende organ meddeler det overførende organ, at det igen er i stand til at handle i overensstemmelse med garantierne. Det overførende organ skal underrette den kompetente nationale tilsynsmyndighed om en eventuel ændring af situationen og suspension af overførsler eller opsigelse af aftalen.
59. For det andet skal aftalen indeholde bestemmelser om et uafhængigt tilsyn, som skal sikre, at parterne overholder aftalens bestemmelser. Dette følger direkte af EU's charter²⁶ og den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK)²⁷ i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis og på de betingelser, der er fastsat i den primære²⁸ ret samt den tilsvarende retspraksis.

²⁶ Artikel 7, 8 og 47 i EU's charter.

²⁷ Artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

²⁸ Artikel 6 i Lissabontraktaten

"1. Unionen anerkender de rettigheder, friheder og principper, der findes i chartret om grundlæggende rettigheder af 7. december 2000 som tilpasset den 12. december 2007 i Strasbourg, der har samme juridiske værdi som traktaterne.

Chartrets bestemmelser udvider ikke på nogen måde Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne. Rettighederne, frihederne og principperne i chartret skal fortolkes i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser i chartrets afsnit VII vedrørende fortolkning og anvendelse af chartret og under behørigt hensyn til de forklaringer, der henvises til i chartret, og som anfører kilderne til disse bestemmelser.

2. Unionen tiltræder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Tiltrædelse af denne konvention ændrer ikke Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne.

3. De grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, udgør generelle principper i EU-retten."

60. EU-Domstolen har siden 2015²⁹ gentaget nødvendigheden af at have en uafhængig klagemekanisme og en uafhængig tilsynsmekanisme.³⁰ Ligeledes har Menneskerettighedsdomstolen ofte i sine afgørelser fremhævet, at ethvert indgreb i retten til respekt for privatlivet som fastsat i menneskerettighedskonventions artikel 8 skal være underlagt et effektivt, uafhængigt og upartisk tilsynssystem³¹.
61. Aftalen kan f.eks. kræve en kompetent tilsynsmyndigheds tilsyn, hvis der findes en sådan myndighed i det land, hvor det offentlige organ, der modtager EØS-personoplysningerne, er hjemmehørende, selv om GDPR ikke præciserer, at den kompetente tilsynsmyndighed skal være det eksterne tilsynsorgan. I aftalen kan den modtagende part desuden give sit frivillige tilsagn om at samarbejde med EØS-tilsynsmyndigheder.
62. I mangel af en tilsynsmyndighed, der specifikt har ansvaret for tilsynet med databeskyttelseslovgivningen i tredjelandet eller i den internationale organisation, skal kravet om en uafhængig, effektiv og upartisk tilsynsmekanisme opfyldes på anden vis. Den form for uafhængig tilsynsmekanisme, der etableres, kan afhænge af den foreliggende sag.
63. Aftalen kan f.eks. henvise til eksisterende tilsynsorganer i tredjelandet, som ikke er en tilsynsmyndighed på databeskyttelsesområdet. Hvis der ikke kan sikres et eksternt uafhængigt tilsyn ud fra et strukturelt eller institutionelt synspunkt, f.eks. på grund af visse internationale organisationers privilegier og immuniteter, kan tilsynet desuden sikres gennem en funktionelt autonom mekanisme. Sidstnævnte skal være et organ, der – selv om det ikke er et eksternt organ – udfører sine opgaver uafhængigt, dvs. uden instrukser, og som har tilstrækkelige menneskelige, tekniske og finansielle ressourcer osv. Den modtagende part er bundet af tilsynsorganets beslutninger.

2.9 Ophørsklausul

64. Den internationale aftale bør indeholde bestemmelser om, at personoplysninger, der overføres fra EØS i henhold til aftalen forud for dens faktiske ophør, fortsat skal behandles i overensstemmelse med aftalens bestemmelser.

²⁹ EU-Domstolen, 6. oktober 2015, dom i sag C-362/14, Maximilian Schrems mod Data Protection Commissioner ("Schrems"), præmis 41 og 95.

³⁰ EU-Domstolen, 27. juli 2017, udtalelse 1/15 om den påtænkte aftale mellem Den Europæiske Union og Canada om overførsel af passagerlisteoplysninger, 26. juli 2017, præmis 228 ff.; EU-Domstolen, 30. april 2019, udtalelse 1/17 om den samlede økonomi- og handelsaftale mellem Canada og Den Europæiske Union, præmis 190 ff.

³¹ Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, 6. september 1978, Klass mod Tyskland, præmis 55 og 56. Det krav, der følger af Menneskerettighedsdomstolens afgørelse, gælder også for ethvert indgreb i EU-chartrets artikel 7 og 8, eftersom betydningen og rækkevidden af disse grundlæggende rettigheder i henhold til artikel 52, stk. 3, i EU-chartret er den samme som den, der er fastsat i artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

3 SPECIFIKKE OPLYSNINGER OM ARTIKEL 46 I GDPR

3.1 Specifikke oplysninger om retligt bindende instrumenter, der kan håndhæves – artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR

65. Artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR giver offentlige organer i EØS mulighed for at basere overførsler til offentlige organer i et tredjeland eller en international organisation på instrumenter, der er indgået mellem dem, uden forudgående tilladelse fra en tilsynsmyndighed. Sådanne instrumenter skal være retligt bindende og kunne håndhæves. Derfor kan internationale traktater, offentligretlige traktater eller selveffektuerende administrative aftaler anvendes i henhold til denne bestemmelse.
66. Ethvert retligt bindende instrument, der kan håndhæves, bør omfatte de centrale databeskyttelsesprincipper og de registreredes rettigheder, som kræves i GDPR.
67. Det kræves, at parterne forpligter sig til at indføre tilstrækkelige databeskyttelsesgarantier, der gælder for overførsel af oplysninger. Som følge heraf bør aftalen også fastsætte, hvordan det modtagende offentlige organ vil anvende de centrale databeskyttelsesprincipper og de registreredes rettigheder på alle overførte personoplysninger for at sikre, at beskyttelsesniveauet for fysiske personer i henhold til GDPR ikke undermineres.
68. Hvis det ikke er muligt at sikre effektiv domstolsprøvelse i juridisk bindende instrumenter, som kan håndhæves, og der derfor skal opnås enighed om alternative klagemekanismer, bør offentlige organer i EØS rådføre sig med den kompetente tilsynsmyndighed, inden de indgår aftale om disse instrumenter.
69. Selv om instrumentets form ikke er afgørende, så længe det er juridisk bindende og kan håndhæves, mener Databeskyttelsesrådet, at den bedste løsning ville være at indarbejde detaljerede databeskyttelsesbestemmelser i selve instrumentet. Hvis dette ikke er muligt på grund af særlige omstændigheder, anbefaler Databeskyttelsesrådet kraftigt, at der som minimum indføres en generel bestemmelse, som fastsætter databeskyttelsesprincipperne i selve retsaktens tekst, og at de mere detaljerede bestemmelser og garantier indsættes i et bilag til instrumentet.

3.2 Specifikke oplysninger om administrative ordninger – artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR

70. Databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 3, litra b), indeholder også bestemmelser om alternative instrumenter i form af administrative ordninger, f.eks. et aftalememorandum, der yder beskyttelse gennem de forpligtelser, som begge parter har påtaget sig for at sætte deres fælles ordning i kraft.
71. I denne henseende præciseres det i artikel 46, stk. 1, og betragtning 108 i GDPR, at disse ordninger skal sikre de registrerede rettigheder, der kan håndhæves, og effektive retsmidler. Hvis der er fastsat bestemmelser om garantier i administrative ordninger, som ikke er retligt bindende, skal der indhentes tilladelse fra den kompetente tilsynsmyndighed.
72. Det bør nøje vurderes, om der skal gøres brug af administrative ordninger, der ikke er retligt bindende, for at stille garantier i den offentlige sektor i betragtning af formålet med behandlingen og arten af de oplysninger, der stilles til rådighed. Hvis enkeltpersoner i EØS ikke sikres databeskyttelsesrettigheder og klageadgang i tredjelandets nationale lovgivning eller den internationale organisations interne regler, bør det foretrækkes at indgå en juridisk bindende aftale. Uanset hvilken type retsakt der er tale

om, skal de gældende foranstaltninger være effektive for at sikre passende gennemførelse, håndhævelse og tilsyn.

73. I administrative ordninger skal der træffes specifikke foranstaltninger for at sikre effektive individuelle rettigheder, klageadgang og tilsyn. For at sikre effektive rettigheder, der kan håndhæves, bør et ikkebindende instrument navnlig indeholde garantier fra det offentlige organ, der modtager EØS-personoplysninger, om, at individuelle rettigheder fuldt ud sikres af dets nationale lovgivning og kan udøves af enkeltpersoner i EØS på samme betingelser, som det er tilfældet for borgere og indbyggere i det pågældende tredjeland. Det samme gælder, hvis det modtagende offentlige organs nationale retlige rammer giver fysiske personer i EØS adgang til administrativ og retslig prøvelse. Ligeledes bør internationale organisationer give garantier om de individuelle rettigheder, som deres interne regler sikrer, og om de klagemekanismer, der er til rådighed.
74. Hvis dette ikke er tilfældet, bør de individuelle rettigheder sikres i kraft af specifikke tilsagn fra parterne kombineret med proceduremæssige mekanismer for at sikre deres effektivitet og give den enkelte klageadgang. Disse specifikke tilsagn og proceduremæssige mekanismer skal i praksis gøre det muligt at sikre overholdelse af det beskyttelsesniveau, der i det væsentlige svarer til det niveau, som sikres i EU i kraft af GDPR.
Blandt sådanne proceduremæssige mekanismer kan f.eks. nævnes tilsagn fra parterne om at underrette hinanden om anmodninger fra EØS-enkeltpersoner og om at bilægge tvister eller afklare krav rettidigt.
75. Hvis sådanne tvister eller krav ikke kan bilægges eller afklares i mindelighed mellem parterne, skal den enkelte desuden sikres adgang til uafhængige og effektive klagemuligheder ved hjælp af alternative mekanismer, f.eks. i kraft af, at den enkelte kan benytte sig af en alternativ tvistbilæggelsesmekanisme, såsom voldgift eller mægling. En sådan alternativ tvistbilæggelsesmekanisme skal være bindende³².
76. Afhængigt af den foreliggende sag bør der i den administrative ordning fastsættes bestemmelser om en kombination af alle eller nogle af ovennævnte foranstaltninger for at sikre effektiv klageadgang. Andre foranstaltninger, der ikke er omfattet af disse retningslinjer, kan også accepteres, så længe de giver mulighed for uafhængig og effektiv klageadgang.
77. Hver administrativ ordning, der er udformet i overensstemmelse med artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR, vil blive undersøgt af den kompetente tilsynsmyndighed fra sag til sag, og derefter følges den relevante procedure i Databeskyttelsesrådet, hvis det er relevant. Den kompetente tilsynsmyndighed vil basere sin undersøgelse på de generelle anbefalinger i disse retningslinjer, men kan også anmode om flere garantier afhængigt af den konkrete sag.

³² EU-Domstolen, den 16. juli 2020, dom i sag C-311/18, Data Protection Commissioner mod Facebook Ireland Ltd og Maximilian Schrems ("Schrems II"), præmis 189 og 196 ff.

4 PROCEDUREMÆSSIGE SPØRGSMÅL

78. Administrative ordninger, der er etableret i henhold til artikel 46, stk. 3, litra b), i GDPR, vil blive undersøgt fra sag til sag på grund af kravene om en tilladelse fra den kompetente tilsynsmyndighed, som i henhold til artikel 46, stk. 4, i GDPR skal anvende den i artikel 64, stk. 2, i GDPR omhandlede sammenhængsmekanisme. Når alternative klagemekanismer integreres i bindende instrumenter, der kan håndhæves, som omhandlet i artikel 46, stk. 2, litra a), i GDPR, anbefaler Databeskyttelsesrådet, at de ansvarlige også rådfører sig hos den kompetente tilsynsmyndighed. Databeskyttelsesrådet anbefaler kraftigt at rådføre sig hos den kompetente tilsynsmyndighed på et tidligt tidspunkt.

På vegne af Det Europæiske Databeskyttelsesråd

Formanden

(Andrea Jelinek)